

וקשרתם לאות על ידך

ד"ר לוי רייטר

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
 שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
 יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

גדלתי במשפחה יהודית מסורתית בברוקלין. לא היינו ממש אדוקים, אך שמרנו על מצוות רבות. אולם, כאשר בגרתי ועזבתי את הבית, התחלתי לנהל אורח חיים חילוני.

כל זה השתנה בשנת תשל"ג (1973), כאשר מצאתי את עצמי באוניברסיטת רוצ'סטר, לומד לקראת תואר דוקטורט בפסיכולוגיה ניסויית, ושם פגשתי את חב"ד - בדמותו של הרב נתן גוראריה. הוא הגיע למסור הרצאה באוניברסיטה, ואחר כך ניגשתי אליו והקשיתי עליו בכמה נושאים ביהדות שלטעמי היו מאוד מיושנים ולא מדעיים. למעשה, חשתי שלא בנוח לעשות זאת, כי חשבתי שכאשר אציג בפניו את העובדות, אגרום לו להרהורי כפירה באמונתו. אך בפועל, התהפכו היוצרות - הוא הוכיח לי שהוא יודע יותר ממני באותם נושאים מדעיים.

אחרי שהלכתי וחקרתי את תשובותיו, גיליתי שהוא צודק לחלוטין, וגם גיליתי מניין הוא שאב את כל הידע המדעי המתוחכם הזה - מהרבי.

קיצורו של דבר, אשתי ואני התקרבו מאוד אל משפחות גוראריה וגרינברג, שהיו שליחי חב"ד בבוֹפלו, והם קירבו אותנו ליהדות. בשלב מסוים בשנת תשל"ה (1975), החלטתי - בעידודו של הרב גוראריה - להתחיל להניח תפילין. אף שבתור סטודנט לא הייתי משופע באמצעים, רכשתי לעצמי זוג תפילין מהודרות, והתחלתי להניח אותן. כעבור יומיים, התעוררתי באמצע הלילה וגיליתי שזרועי השמאלית משותקת - היא הרגישה כמו דג מת; פשוט לא הייתי מסוגל להזיז אותה.

חשבתי שאולי בזמן שישנתי לחץ עליה כובד משקל הגוף שלי, ושבהמשך היום היד תחזור לעצמה, אך זה לא קרה. פניתי להיוועץ בנוירולוג, והוא אמר לי שאם לחצתי במשך זמן רב מדי על העצב, ייתכן שהעצב נפגע בצורה בלתי הפיכה ולא יוכל לחזור למוטב, מאידך, קיים סיכוי שהעצב כן ישוב וישקם את עצמו, אך זה עלול לקחת כשנה כנראה עד שהיד תשוב לתפקד. התרחיש האופטימי ביותר היה שלא מדובר בפגיעה עצבית, אלא רק באיזו נפיחות פנימית.

הוא הציע שאשים את היד במתלה למשך כשבוע ולראות מה יקרה. אולם, שבוע חלף, ולא היה שום שיפור.

בינתיים, החליטה אחותי לאה, שהייתה אז תלמידה ב'מכון חנה' בקראון הייטס, לכתוב לרבי בנוגע למצבי. במכתבה היא פירטה את שלושת התוצאות האפשריות שהנוירולוג נתן באבחנתו. בתשובתו הרבי מחק את שתי האפשרויות הראשונות - שזה לא יחלים, או שהחלמה תיקח שנה - והקיף את המילים "זה יחלים מאוד מהר". הרבי גם הוסיף המלצה לבדוק את התפילין.

מיד מסרתי את התפילין לבדיקה, אך הם היו כשרות. לפתע הכתה בי ההכרה שאולי אני לא מניח את התפילין על היד הנכונה. רוב הגברים מניחים את התפילין על זרוע שמאל, מאחר שזו היד החלשה יותר שלהם. אך, מי שהוא שמאלי, צריך להניח את התפילין על זרוע ימין. ובכן, אצלי אמנם יד ימין הייתה חזקה יותר, אבל יד שמאל הייתה יותר מיומנת - זו היד שבה כתבתי. לכן, אולי הייתי אמור להניח תפילין על זרוע ימין?

התקשרתי למשרדו של הרבי, והופניתי לרב אברהם

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
 סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
 with the REBBE

מטוס סילון בכל אופן. מצב זה שיבש לחלוטין את היכולת שלה לתפקד.

חקרתי את הנושא ביסודיות, וכתבתי דו"ח בן עשרה עמודים עבור הרבי, בו סקרתי את כל הטיפולים העדכניים לבעיה זו, ודירגתי אותם מבחינת החומרה של תוצאות הלוואי. כעבור זמן קצר, קיבלתי חזרה את דו"ח, כאשר בשולי העמודים רשומות הערות שונות בכתב ידו של הרבי. הרבי ביקש שהאישה הזו תקבל את הטיפול עם החשש לתופעות הלוואי החמורות ביותר, כולל פגיעה בכבד, ראיה כפולה, פריחות מכף רגל ועד ראש, וכו'. הופתעתי, אבל איתרתי מקום באזור המערב התיכון שיכול היה לטפל בה, ושהיה קרוב לביתה של אותה אישה. מיד אחרי הזריקה הראשונה נעלם הטנטון שלה, אולם אחר כך היא החלה לסבול מתופעות לוואי חמורות מטיפול ההמשך התרופתי, ולכן היא לא יכולה הייתה להמשיך ליטול את הכדורים.

עם זאת, הטנטון החל להיחלש ולהתעמעם. הייתי בקשר עמה לאורך השנים, והיא עדיין במצב טוב. היא השתחררה לחלוטין מהבעיה הנוראית הזו, שאצל מרבית האנשים זהו מצב כרוני. לא קיים טיפול סטנדרטי למיגור המחלה הזו. ובכל זאת, היא נרפאה, ואני מייחס זאת לעצתו ולברכתו של הרבי.

ד"ר לוי רייטר הוא פרופסור בדימוס לאודיולוגיה באוניברסיטת הופסטר. יש לו גם מרפאת אודיולוגיה פרטית בקראון הייטס, ניו יורק, שם הוא רואיין בשנת תשע"ג (2013).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשל"א (1971) — בתקופת המתיחות הביטחונית ששררה בישראל שבין מלחמת ההתשה לבין מלחמת יום הכיפורים, פתח הרבי את התוועדות חג הפורים באומרו שאיחר בכמה דקות להתוועדות, וכי בהשגחה פרטית הגיעה בינתיים הידיעה מארץ ישראל על כך שכל החסידים שנסעו אל החיילים המגינים על עם הקודש בארץ הקודש בחזיתות השונות שבו בשלום, וכי הם קיימו עמם את מצוות החג ואף הניחו עמם תפילין. פורים, י"ד באדר

1 שיחות קודש תשל"א, כרך א, עמ' 509

אזדאבא, שפסק כי עלי להניח תפילין על שתי הזרועות! אחרי שהתחלתי לעשות כך, היד שבה לאיתנה. כך המשכתי לנהוג מאז ועד היום - אני מניח תפילין של יד פעמיים - מתפלל עם התפילין על יד אחת, ואחרי התפילה מניח שוב על היד השנייה וקורא קריאת שמע.

דבר נוסף שאירע בזמן שלמדתי באוניברסיטת רוצ'סטר היה שגיליתי בדיקה חדשה לחירשות. זה קרה לגמרי בהשגחה פרטית, מאחר שלא חיפשתי את זה. כחלק מלימודי בפסיכולוגיה ניסויית, בדקתי רפלקסים פשוטים, וכיצד הם מגיבים לגירויים שונים; בניסוי זה עבדתי עם עכברי מעבדה, שלחלקם היו זיהומים בדרכי הנשימה, ואני הייתי צריך להפריד בין אלה שהיו להם זיהומים באוזן התיכונה לבין אלו שלא. לשם כך, תיכננתי מכשיר שיוכל לעבוד גם על בן אדם שאיננו מודע לכך שהוא נבדק.

הייתי נרגש מאוד מכך והודעתי לרבי, שעודד אותי רבות. אחרי שכתבתי את עבודת התזה שלי לדוקטורט בנושא זה, המשכתי לעבוד כמתמחה במרכז הרפואי של אוניברסיטת קנזס, שוב בברכתו ובעידודו של הרבי.

אף שהייתי פסיכולוג ניסויי, בקנזס עבדתי בפועל בתחום האודיולוגיה. ולכן המנחה שלי באוניברסיטה, ד"ר קורנליוס גצינגר, הציע שאלמד לקבלת תואר פורמלי באודיולוגיה. למען האמת, אהבתי את תחום האודיולוגיה, אבל לא התלהבתי מהרעיון לשוב ללימודים, מאחר שזה עתה סיימתי מסלול ארוך של לימודי דוקטורט. כמו כן, כבר הייתי מעורב בפעילות החב"דית ברוצ'סטר, ושקלתי לעבור לשמש כשליח חב"ד. מכל מקום, כאשר נועצתי ברבי, הוא עודד אותי מאוד לרכוש את התואר. למעשה, הוא אמר, "להיכנס עמוק לתחום האודיולוגיה" - וכך עשיתי.

אחרי שלוש שנים בקנזס סיטי, העניק לנו הרבי את ברכתו לשוב לברוקלין - משם הגעתי במקור - ולהתיישב בקראון הייטס, שם היו אפשרויות חינוך טובות יותר עבור ילדינו. היה זה בשנת תש"מ (1980). באותה עת גם הוצעה לי משרה כמרצה באוניברסיטת הופסטר, שם לימדתי במשך שלושים ושלוש שנים.

כמה שנים אחרי שהגעתי לניו יורק, הפנה אלי הרבי מקרה מאוד מעניין. בעלה של אישה שסבלה מרעשים נוראיים באוזניים, פנה אל הרבי לייעוץ, והוא המליץ שאני אחקור את הנושא. מצבה של האישה מוכר כטיניטוס (טנטון), ולעתים קרובות זה מתבטא רק בקולות זמזום או צפצוף באוזניים, אך היא התלוננה על רעשים עזים, כאילו יש לה

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד